

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/75/2023
Identifikačné číslo spisu:	5114237429
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5114237429.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti Panda real estate s. r. o., Bratislava, Palisády 32, zastúpeného JUDr. Michal Miškovič - advokátska kancelária s. r. o., Bratislava, Palisády 32, proti žalovanému Mesto Kysucké Nové Mesto, Kysucké Nové Mesto, Námestie slobody 94, IČO: 00 314 099, zastúpenému BDO Legal s. r. o., Bratislava, Pribinova 10, IČO: 51 803 330, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/389/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. októbra 2022 č. k. 9Co/83/2022-843, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/83/2022-843 zo dňa 13. októbra 2022 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina rozhodol, že žalobca má právo na náhradu škody voči žalovanému (medzitýmny rozsudok). Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 373 Obchodného zákonníka, keď konštatoval, že žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu mu z Kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 13. novembra 2007, keď nepreviedol nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zmluvy, do vlastníctva žalobcu. Vychádzal z rozsudku Okresného súdu v Žiline č. k. 18C/4/2008-128, právoplatného dňa 24. novembra 2010, z ktorého mal preukázané, že žalovaný ako predávajúci už v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy musel vedieť, že mu nehnuteľnosti vlastnícky nepatria, čo napokon vyplynulo i z citovaného rozsudku, ktorým súd určil sporné nehnuteľnosti do vlastníctva Rímsko-katolíckej cirkvi, Farnosť Kysucké Nové Mesto. Na základe toho potom vznikla žalobkyni škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch súvisiacich s odkladovaním nehnuteľností, ako i ďalšia škoda v podobe ušlého zisku, keď nemohla získať úroky z kúpnej ceny odo dňa jej zaplattenia v prospech žalovaného do dňa jej vrátenia žalovaným žalobcovi a tiež titulom úrokov, ktoré mohla získať z jednotlivých vynaložených peňažných súm predstavujúcich skutočnú škodu - náklady na zakúpenie kolkových známok za zrýchlený vklad, náklady na odmenu za vypracovanie projektu, atď.

2. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd rozsudkom sp. zn. 9Co/18/2019 zo dňa 25. apríla 2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď sa stotožnil s dôvodmi napadnutého

rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vychádzal z toho, že žalovaný sa zaviazal previesť sporné nehnuteľnosti do vlastníctva žalobkyne aj napriek tomu, že už v čase uzatvárania kúpnej zmluvy mu muselo byť zrejmé, že nehnuteľnosti mu vlastnícky nepatria. Z tohto pohľadu potom je len logické, že následne nedošlo k odkladovaniu zmluvy a prvotnou príčinou zmarenia prevodu teda bolo konanie žalovaného, ktorý prakticky neplatnosť právneho úkonu vyvolal.

3. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3Cdo/25/2020-829 zo dňa 25. mája 2022 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie poukazujúc na nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku, keď sa odvolací súd nevyporiadal, resp. nezaoberal posúdením právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ako ani príčinnou súvislosťou medzi vznikom škody a porušením povinnosti zo strany žalovaného, ako i ostatnými odvolacími námietkami, čím došlo k porušeniu procesných práv žalovaného v takej miere, že to malo za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

4. Po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu odvolací súd opätovne preskúmal vec v rozsahu mu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí druhým rozsudkom) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP opätovne potvrdil ako vecne správny. Pokiaľ išlo o skutkové zistenie, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP).

5. Uviedol, že posúdením právneho vzťahu medzi účastníkmi sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal v bodoch 10. - 17. dôvodov napadnutého rozsudku, keď po vyhodnotení všetkých rozhodujúcich skutočností dospel k záveru, že medzi účastníkmi išlo o obchodno-právny vzťah a následne vzťahy medzi účastníkmi i posudzoval podľa Obchodného zákonníka, s ktorým záverom sa odvolací súd tak, ako je už vyššie uvedené, stotožnil. Po následnom správnom posúdení plynutia premľacej lehoty správne posúdil súd prvej inštancie i otázku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Túto časť svojho rozhodnutia súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil v bodoch 22. - 26. dôvodov, s ktorými dôvodmi sa taktiež odvolací súd stotožnil. Ako žalovanému aj podľa názoru odvolacieho súdu muselo byť zrejmé už v čase podpisovania zmluvy, že mu nehnuteľnosti vlastnícky nepatria, čo napokon malo i za následok neodkladovanie predmetnej zmluvy, čím nemohlo dôjsť ani k prevodu vlastníckeho práva na žalobkyňu.

6. Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalovaného týkajúcu sa absolútnej neplatnosti zmluvy, lebo túto námietku nepovažoval za významnú z hľadiska posúdenia predmetu konania. Plnenie z neplatného právneho úkonu ako jeden z dôvodov pre vydanie bezdôvodného obohatenia nebráni účastníkovi domáhať sa nároku na náhradu škody, ak preukáže (tak, ako je to i v tomto prípade), že ku vzniku škody, teda i k vysloveniu neplatnosti právneho úkonu, došlo výlučne na základe protiprávneho konania. Pokiaľ ide o výšku škody, uviedol, že táto bude predmetom dokazovania a rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie vo výrokovej časti svojho rozhodnutia nešpecifikoval jednotlivé nároky, najmä pokiaľ išlo o úhrady z titulu ušlého zisku, a preto ani nemôže konštatovať, že by bol pri ďalšom rozhodovaní viazaný špecifikáciou ušlého zisku tak, ako ho ustálil v bode 23. dôvodov. Nemožno totiž podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho posúdiť, či žalobkyňa bola schopná, poprípade v akej lehote, vystať, resp. skolaudovať byty a podobne. Tieto skutočnosti majú ale vplyv len na posúdenie výšky prípadného ušlého zisku, a preto odvolací súd tak, ako je vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (v rozhodnutí vo veci samej) /§ 262 ods. 1 CSP s použitím ustanovenia § 396 ods. 1 CSP/.

7. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie žalovaný. Žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 420 CSP poukázal, že v súvislosti s možnosťou súdu rozhodnúť vo veci len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitémnym rozsudkom podľa § 214 CSP najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4Cdo/194/2017 vyslovil právny názor, že v medzitémnom rozsudku musí byť posúdený celý právny základ veci. Ak sa súd v odôvodnení takéhoto rozsudku vôbec nezaobrá námietskou účastníka, ktorá by mohla v konečnom dôsledku spochybniť základ nároku druhého účastníka, treba absenciu argumentácie

súdu v tomto smere považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR (II ÚS 410/2006).

7.1. Žalovaný poukázal na medzitýmný rozsudok, v ktorom súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi skutočnosťami, keď neposúdil celý právny základ žalobcom uplatneného nároku a zároveň sa nevysporiadal s námietkami žalovaného, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci. V zmysle § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením medzitýmného rozsudku a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Napadnuté rozhodnutie ako aj medzitýmný rozsudok preto trpia rovnakou procesnou vadou, sú nepreskúmateľné, nepresvedčivé, arbitrárne do takej miery, že nimi bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Nesprávnym postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacím súdom tak bolo žalovanému znemožnené, aby realizoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady napadnutého rozhodnutia uvedené vyššie sú rovnaké ako vady, ktoré malo predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu. Relevantné rozdiely medzi týmito rozhodnutiami odvolacieho súdu sú len body 7. až 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých sa odvolací súd len v krátkosti pokúša vysporiadať s výhradami dovolacieho súdu v uznesení Najvyššieho súdu SR, pre ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodu § 420 písm. f) CSP zrušil predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

7.2. Žalovaný má za to, že odvolací súd sa v bodoch 7. až 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadal s výhradami dovolacieho súdu neúplne a nedostatočne, pričom dovolací súd vytýkal odvolaciemu súdu nevysporiadanie sa aj s ostatnými odvolacími námietkami, ktoré ani neposúdil či sú alebo nie sú v prejednávanej veci podstatné, resp. nepodstatné. V bode 7. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd odkázal na odôvodnenie medzitýmného rozsudku, na body 10. až 17. napadnutého rozsudku, pričom takýmto posúdením opätovne porušil povinnosť podľa § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní. Nie je pravdou, že by sa súd prvej inštancie v bodoch 10. až 17. vysporiadal a zaoberal posúdením právneho vzťahu medzi účastníkmi. V týchto bodoch súd prvej inštancie len dôvodí, že na strane žalobcu išlo o výkon jeho podnikateľskej činnosti, vôbec sa nezaoberal tým, či žalovaný v predmetnom vzťahu so žalobcom konal v súvislosti so zabezpečovaním verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. Odvolací súd v bode 7. odôvodnenia dospel k nesprávnemu a nelogickému záveru o údajnom vysporiadaní sa s otázkou právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným s odkazom na body 10. až 17. odôvodnenia napadnutého medzitýmného rozsudku. Tento bod odôvodnenia sa javí ako nepreskúmateľný.

7.3. Vo vzťahu k nepreukázaniu príčinnej súvislosti vzniku škody v bode 8. odôvodnenia odvolací súd opätovne iba odkázal na odôvodnenie medzitýmného rozsudku. Odvolací súd opätovne nekonal v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vyslovenom v bode 43. odôvodnenia uznesenia NSSR. Odvolací súd nijako neposúdil obsiahle námietky žalovaného vo veci nepreukázania príčinnej súvislosti vzniku škody, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní voči medzitýmnemu rozsudku.

7.4. Nevysporiadanie sa s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, v bode 9. odôvodnenia odvolací súd uviedol len to, že na ňu neprihliadol. Tento bod 9. je úplne nezrozumiteľný, pretože vôbec nie je jasné, čo odvolací súd považuje za vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, o aké protiprávne konanie a koho protiprávne konanie či už z dôvodu porušenia zmluvy alebo zákona má ísť. Tu nie je možné použiť ani odôvodnenie medzitýmného rozsudku, nakoľko sa vyslovením neplatnosti právneho úkonu v žiadnom bode nezaobera.

Ďalej poukázal na ďalšie námietky žalovaného, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci, a s ktorými sa musia príslušné súdy vysporiadať. Ide o námietky po 1. či sa právny vzťah žalobcu a žalovaného na základe kúpnej zmluvy riadi občianskym zákonníkom alebo obchodným zákonníkom, 2. či je kúpna zmluva platný alebo absolútne neplatný právny úkon, 3. či mal súd priznať žalobcovi právo na náhradu škody na základe skutkového základu žaloby, 4. či všetky nároky, ktoré si žalobca uplatnil v žalobe predstavujú nároky z titulu škody, 5. či vznikla škoda vo forme ušlého zisku, 6. či je nárok uplatnený žalobcom premŕčaný, 7. čo je príčinou vzniku škody a aká je príčinná súvislosť.

7.5. Súd prvej inštancie v medzitýmnom rozsudku neposúdil celý právny základ veci. Nevymenšil všetky právne otázky, keď sa nevysporiadal s vyššie uvedenými námietkami žalovaného, ktoré mali podstatný význam pre rozhodnutie o veci, o jej základe. Tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo

veci, ktoré žalovaný namietal, znamená to znemožnenie žalovanému uskutočniť jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces s poukazom na § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd bol povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami a námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní ako aj s vyjadreniami žalovaného prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie. Keď sa s nimi odvolací súd nevysporiadal a stotožnil sa s odôvodnením medzitýmného rozsudku, ktoré nemá náležitosti v odôvodneniach rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP uvedený nedostatok sa neodstránil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne.

8. Napadnuté rozhodnutie spočíva tiež v nesprávnom právnom posúdení veci s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaný považuje za nesprávne právne posúdenie veci v týchto otázkach: a/ zabezpečovania verejných potrieb obce ako predpokladu pre to, aby právny vzťah medzi obcou a podnikateľom bol považovaný za obchodnoprávny vzťah v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, b/ platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy, c/ ušlého zisku, d/ premlčania pohľadávky, e/ vzniku zodpovednosti za škodu.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie a medzitýmny rozsudok zmenil tak, že žalobca nemá právo na náhradu škody, alebo aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie a medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie, alebo aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie odvolaciemu súdu.

9. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca. S dovolaním žalovaného sa nestotožnil, svoje argumenty podrobne vo vyjadrení zdôvodnil. Mal za to, že medzi stranami išlo o obchodnoprávny vzťah, tak ako to súdy podrobne zdôvodnili vo svojich rozhodnutiach.

9.1. K otázke právneho posúdenia platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy v prípade kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi Eurocapital a.s. a žalovaným nebola porušená zásada nemo plus iuris. Žalobca pripomenul, že nadobúdanie vlastníckeho práva k veciam má režim dvojfázového procesu. V prípade nehnuteľnosti nadobúdací proces je zavŕšený vkladom vlastníctva k prevádzanej veci do katastra nehnuteľností. Uzatvorenie záväzkovo-právneho vzťahu na podklade kúpnej zmluvy je len prvou fázou smerovanou k prevodu vlastníctva. Prevádzací proces však nemôže byť ukončený bez úspešného ukončenia aj druhej fázy prevodu vlastníctva, ktorým je vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Taktiež poukázal, že rozhodnutie najvyššieho súdu IVOBdo/2/2020 nie je možné vzťahovať na prejednávany prípad, keďže rieši právne otázky plynúce z iných skutkových východísk. Žalobca pripomenul, že žalovaný bol zapísaný ako vlastníč dotknutého pozemku do katastra nehnuteľností na podklade notárskej zápisnice N 107/98 zo dňa 15. júna 1998 spísanej na notárskom úrade v Kysuckom Novom Meste, bolo osvedčené, že žalovaný urobil výslovný prejav o tom, že je oprávneným držiteľom KN parcely číslo 285, ostatná plocha o výmere 9227 m² v kat. úz. P. F. E., a to na základe toho, že od roku 1960 užíval danú nehnuteľnosť ako park a predtým asi od roku 1980 ako cintorín a to dobromyseľne a pokojne nerušene, teda má za to, že nadobudol vlastnícke právo titulom vydržania. Žalovaný uvedené vyhlásenie učinil v rozpore s hmotnoprávnymi normami týkajúcimi sa vydržania. Rímskokatolícka cirkev, farnosť Kysucké Nové Mesto bola subjektom, ktorý proti žalovanému inicioval súdny spor o určenie vlastníckeho práva k pozemku, ktorý bol súčasne aj predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy. Iným riešením bolo aj navrhované riešenie tzv. zámena pozemkov. Ďalej poukázal na to, že paradoxne pri posúdení kúpnej zmluvy ako absolútne neplatného právneho úkonu by práve žalovaný ako predávajúci vyťažil v prospech takéhoto právneho hodnotenia, pričom dotknutý nedostatok mal pôvod práve v činnosti žalovaného. V tomto prípade sa domnieval, že súdna ochrana by sa mala poskytnúť práve žalobcovi ako právnenému nástupcovi spoločnosti Eurocapital a.s., ktorá urobila právny úkon s dôverou v určitý, jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav a nie žalovanému. Poukázal na to, že spoločnosť Eurocapital, ktorá bezprostredne po prerušení vkladového konania z dôvodu vyriešenia otázky vlastníckeho práva k predmetnému pozemku od kúpnej zmluvy ihneď neodstúpila dosvedčuje skutočnosti, že minimálne z dôvodu už vynaložených investícií, času a energie do projektu výstavby City Centra aj pretrvávajúceho záujmu na tomto projekte bolo pre ňu dôležitejšie v právnom vzťahu zotrvať, pretože aj pre samotný postoj žalovaného očakávala vo veci súvisiaceho vlastníckeho sporu procesný úspech žalovaného. Ďalej poukázal na to, ak by nakoniec mala byť kúpna zmluva vyhodnotená ako právny úkon zasiahnutý vadou neplatnosti z toho dôvodu, že

predávajúci nebol vlastníkom predávaného pozemku, tak jednoznačne možno ustáliť, že tento dôvod neplatnosti nemá poskytovať ochranu predávajúcemu, ale opačne kupujúcemu.

9.2. K otázke či mohol súd priznať žalobcovi právo na náhradu škody na základe skutkového základu žaloby žalobca nevníma, že by bol jeho nárok uplatnený na nesprávnych skutkových okolnostiach prípadu.

9.3. K otázke, či všetky nároky, ktoré si žalobca uplatnil v žalobe predstavujú nároky z titulu náhrady škody. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Obo/16/2006, ktorým bolo indikované, že jednou z foriem v akých sa prejavuje skutočná škoda sú aj tzv. márne vynaložené náklady, ktoré poškodená strana skôr uhradila v záujme výkonu svojich majetkových práv.

9.4. K otázke vzniku zodpovednosti za škodu (príčina vzniku škody a príčinná súvislosť). Kúpna cena bola spoločnosti Eurocapital a.s. vrátená ešte pred začatím predmetného súdneho konania, a teda nárok na jej vrátenie nie je podstatou sporu. Ďalej žalobca uvádza, že bol oboznámený s celým rozsahom odôvodnenia medzitýmného rozsudku, je pochopiteľné, že súdom poskytnuté posúdenie sa vzťahuje na konkrétne okolnosti ich prípadu a nemá za cieľ akademický vysvetľovať akých všetkých právnych skutočností môže nárok na náhradu škody vyplynúť. K otázke posúdenia ušlého zisku uviedol, že zo strany žalovaného chýba vysvetlenie vytykaných konkrétnych pochybení v postupe konajúceho súdu. Uviedol, že súd vysvetlil, že žalovaný porušil záväzkovú povinnosť previesť vlastnícke právo k spornému pozemku na spoločnosť Eurocapital a.s. a v príčinnej súvislosti s týmto porušením vznikla žalobcovi škoda, a to jednak skutočná škoda spočívajúca vo vynaložení nákladov na zakúpené kolkové známky za zrýchlený vklad, v nákladoch zaplatenej odmeny za vypracovanie projektu City CentrA a odmeny za vyhotovenie GP č. 277/07. Súd tiež dodal, že žalobcovi vznikla škoda v podobe ušlého zisku z predaja bytov, ktorých výstavbu mala spoločnosť Eurocapital realizovať v rámci projektu City CentrA, tiež v podobe ušlého zisku, ktorý mohla spoločnosť Eurocapital získať titulom úrokov z kúpnej ceny odo dňa jej zaplatenia v prospech žalovaného do dňa jej vrátenia žalovaným a tiež titulom úrokov, ktoré mohla spoločnosť Eurocapital získať z jednotlivých vynaložených peňažných súm predstavujúcich skutočnú škodu.

9.5. K otázke premlčania uplatneného nároku uviedol, že žalobca vníma postup súdov za správny, pretože tieto považujú kúpnu zmluvu za platný právny úkon, niet žiadneho dôvodu na zistený skutkový stav prejednávanej veci aplikovať zákonné ustanovenia previazané s neplatnosťou právneho úkonu. Nie je pravdou, že by odvolací súd posúdil kúpnu zmluvu za neplatný právny úkon. S poukazom na uvedené žiadal dovolanie zamietnuť.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP) zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie dovolateľa je dôvodné.

10.1. Dovolanie podal žalovaný z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a z dôvodov podľa § 421 CSP. Dovolací súd v predmetnej veci poukazuje na to, že dovolací súd v konaní pod sp. zn. 3Cdo/25/2020 už raz zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a to na základe uznesenia zo dňa 25. mája 2022 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktoré bolo v rozsudku odvolacieho súdu zhrnuté v dvoch bodoch 6. a 7. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd v tomto uznesení poukázal na to, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal odvolací súd s odvolacími námietkami odvolateľa, iba konštatoval správnosť dôvodov uvedených okresným súdom ako súdom prvej inštancie. Dovolateľ v rámci odvolania pritom poukazoval na to, že sa odvolací súd nezaoberal posúdením právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, že nebola preukázaná príčinná súvislosť vzniku škody, keď príčinou porušenia povinnosti bolo rozhodnutie katastrálneho úradu, ktorý zamietol návrh na vklad kúpnej zmluvy, takisto sa nevysporiadal s tvrdením žalovaného o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy a ostatnými odvolacími námietkami, ktoré ani neposúdil, či sú alebo nie sú v prejednávanej veci podstatné alebo nepodstatné.

10.2. Z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že odvolací súd o odvolaní žalovaného opätovne rozhodol, a to potvrdzujúcim rozsudkom pod sp. zn. 9Co/83/2022 a to dňa 13. októbra 2022. Opätovne v bode 6. odôvodnenia s poukazom na § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, odôvodnenie rozhodnutia doplnil o krátke body 7. až 10., z ktorých vyplýva:

„Posúdením právneho vzťahu medzi účastníkmi sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal v bodoch 10. - 17. dôvodov napadnutého rozsudku, keď po vyhodnotení všetkých rozhodujúcich skutočností dospel k záveru, že medzi účastníkmi išlo o obchodno - právny vzťah a následne vzťahy medzi účastníkmi posudzoval podľa Obchodného zákonníka, s ktorým záverom sa odvolací súd tak, ako je vyššie uvedené, stotožnil.

Po následnom správnom posúdení plynutia premlčacej lehoty správne posúdil súd prvej inštancie i otázku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Túto časť svojho rozhodnutia súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil alebo bodoch 20 . - 26. dôvodov, s ktorými dôvodmi sa taktiež odvolací súd stotožnil. Ako žalovanému aj podľa názoru odvolacieho súdu muselo byť zrejmé už v čase podpisovania zmluvy, že mu nehnuteľnosti vlastnícky nepatria, čo napokon malo i za následok neodkladovanie predmetnej zmluvy, čím nemohlo dôjsť ani k prevodu vlastníckeho práva na žalobkyňu.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalovaného týkajúcu sa absolútnej neplatnosti zmluvy, lebo túto námietku nepovažoval za významnú z hľadiska posúdenia predmetu konania. Plnenie z neplatného právneho úkonu ako jeden z dôvodov pre vydanie bezdôvodného obohatenia nebráni účastníkovi domáhať sa nároku na náhradu škody, ak preukáže, (tak, ako je to i v tomto prípade), že ku vzniku škody, teda i k vysloveniu neplatnosti právneho úkonu, došlo výlučne na základe protiprávneho konania. Pokiaľ ide o výšku škody, táto bude predmetom dokazovania a rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie vo výrokovej časti svojho rozhodnutia nešpecifikoval jednotlivé nároky, najmä pokiaľ išlo o úhrady z titulu úslého zisku, a preto ani nemôže konštatovať, že by bol pri ďalšom rozhodovaní viazaný špecifikáciou úslého zisku tak, ako ho ustálil v bode 23. dôvodov. Nemožno totiž podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho posúdiť, či žalobkyňa bola schopná, poprípade v akej lehote, vystať, resp. skolaudovať byty a podobne. Tieto skutočnosti majú ale vplyv len na posúdenie výšky prípadného úslého zisku, a preto odvolací súd tak, ako je vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.“

10.3. V dovolaní žalovaný s poukazom na dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP opätovne namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia vo vzťahu k viacerým jeho odvolacím námietkam. Po prvé, odvolací súd sa nezaoberal posúdením právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, dovolací súd tu poukazuje na to, že odvolací súd odkázal v bode 7. na body 10. až 17. dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pričom mal za to, že vzhľadom na uvedené dôvody išlo o obchodnoprávny vzťah, a preto daný vzťah posudzoval medzi účastníkmi konania podľa Obchodného zákonníka. V tomto smere dovolací súd dopĺňa a poukazuje aj na ďalšie dôvody, ktoré vedú k záveru, že súdy posudzovali daný právny vzťah ako obchodnoprávny, a to v bode odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie 18. až 21. Preto z tohto dôvodu túto čiastočnú dovoláciu námietku vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako bezdôvodnú.

10.4. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10.5. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre

rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

10.6. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

10.7. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal tiež, že odvolací súd (opätovne) aj vo svojom ďalšom rozhodnutí, sa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, naviac poukazujúc na bod 9. napadnutého odôvodnenia rozsudku, ktorý je úplne nezrozumiteľný, pričom za účelom interpretácie uvedených záverov nemožno použiť ani odôvodnenie medzitýmneho rozsudku.

11. Túto námietku dovolací súd uznal za dôvodnú (bližšie je špecifikovaná v bode 5.18 dovolania žalovaného). Odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 9., podľa ktorého „odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalovaného týkajúcu sa absolútnej neplatnosti zmluvy, lebo túto námietku nepovažoval za významnú z hľadiska posúdenia predmetu konania. Plnenie z neplatného právneho úkonu ako jeden z dôvodov pre vydanie bezdôvodného obohatenia nebráni účastníkovi domáhať sa nároku na náhradu škody, ak preukáže, (tak, ako je to i v tomto prípade), že ku vzniku škody, teda i k vysloveniu neplatnosti právneho úkonu, došlo výlučne na základe protiprávneho konania“, je nezrozumiteľné, keď na jednej strane uvádza, že námietku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy nepovažuje za významnú z hľadiska posúdenia predmetu konania, no na druhej strane konštatuje iné. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je jasné čo odvolací súd považuje za vyslovenie neplatnosti právneho úkonu a o aké protiprávne konanie a koho protiprávne konanie či už z dôvodu porušenia zmluvy alebo zákona má ísť. Na to nadväzujú ďalšie súvisiace odvolacie námietky dovolateľa, na ktoré vôbec nebolo zo strany odvolacieho súdu odpovedané, resp. konštatované, či tieto sú pre posúdenie veci podstatné, resp. nepodstatné. V tomto smere dovolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí túto dovoláciu námietku v rámci posudzovania dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uznal dôvodnou.

11.1. V danom prípade dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

11.2. Viazanosť právnym názorom vyjadreným v kasačnom rozhodnutí inštančne vyššieho súdu vyplýva zo zmyslu kasácie v právnom poriadku. Zároveň je vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Závaznosť rozhodnutia súdu je jeho vlastnosť, v dôsledku ktorej má rozhodnutie účinky, ktoré založiť má. Právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu, a to na jednej strane záväznosť precedenčnú alebo judikatórnu (v inej než prejednávanej skutkovo a právne obdobnej veci), na druhej strane záväznosť kasačnú alebo inštančnú (v tej istej priamo prejednávanej veci). Základným znakom precedenčnej záväznosti je, že presahuje judikátorne hranice tej-ktorej prejednávanej veci, má všeobecný význam a týka sa bližšie neurčeného okruhu skutkovo a právne obdobných prípadov. Pre precedenčnú záväznosť je typické aj to, že pri nej existuje možnosť súdu nižšej inštancie nepodriaďiť sa právnemu názoru vyššieho stupňa vtedy, keď reflektuje právne závery vyššieho súdu vyslovené v inej právnej veci. V takom prípade právny odklon náležite vysvetlí. Účinky kasačnej záväznosti sú však výrazne iné. Požiadavky reflektovania právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimčne zásada viazanosti a podriadenosti (odvolacieho alebo prvoinštančného súdu) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu z

31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/12/2016, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2016).

11.3. V danej veci odvolací súd po zrušení rozsudku a vrátení mu veci na ďalšie konanie nepostupoval v súlade s vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý nie je možné považovať za dostatočne odôvodnený z hľadiska uplatnených odvolacích námietok žalovaného, najmä aj vo vzťahu k námietke posudzovania absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy vo väzbe na bod 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku, tak ako je uvedené v bode 10. tohto rozhodnutia ako aj neposúdil ďalšie odvolacie námietky žalovaného, či tieto sú alebo nie sú k prejednávanej veci podstatné alebo nepodstatné.

11.4. Dovolací súd vzhľadom túto námietku dovolateľa ako dôvodnú, pretože je podstatná následne pre právne posudzovanie veci, a to uplatnenie zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu náhrady škody s poukazom na ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, „kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť“, a to či sa daný nárok na náhradu škody má posudzovať podľa predmetného právneho ustanovenia ako zodpovednosť za škodu v Obchodnom zákonníku, ktorá je upravená len ako zodpovednosť za porušenie povinností zo záväzku. Podľa tohto ustanovenia za škodu zodpovedá ten, kto poruší povinnosť zo záväzku a to z obchodného záväzku tak ako je to vymedzené v § 261 a § 262 Obchodného zákonníka. Záväzková zodpovednosť za škodu je rozšírená aj na porušenie inej právnej povinnosti ako povinnosti zo záväzku. Podľa § 757 Obchodného zákonníka pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasledujúce. Zodpovednosť za škodu sa takto rozširuje aj na prvú a druhú časť Obchodného zákonníka. Pôjde najmä o zodpovednosť za škodu spôsobenú neoprávneným podnikaním (§ 3), zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností uvedených v ustanoveniach o obchodnom mene (§ 12 ods. 2), o obchodnom tajomstve (§ 20), o nekalej súťaži (§ 53), v ustanoveniach upravujúcich obchodné spoločnosti (napr. § 64, 65, 66, 66aa, 72, 156, 181, 218g, 218i, 220m) a pod. Osobitne sú upravené podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú konateľmi spoločnosti s ručením obmedzeným, členmi predstavenstva akciovej spoločnosti, jednoduchej spoločnosti na akcie a družstva (§ 135a ods. 2, 3, § 194 ods. 5 - 7, § 243a). Vo všeobecnej záväzkovej časti je osobitne upravená zodpovednosť za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu (§ 268) a prezradením a použitím dôverných informácií (§ 271). Špecifikom tejto zodpovednosti je to, že škodca zodpovedá i napriek tomu, že neporušil povinnosť zo záväzku. Pri niektorých zmluvných typoch sú odlišne upravené predpoklady zodpovednosti za škodu alebo aj liberačné dôvody (napr. pri zasielateľskej zmluve v § 603) alebo spôsob a rozsah náhrady škody (napr. pri zmluve o preprave v § 622 - 624) a pod. (Obchodný zákonník, I. vydanie, 2022, s. 1361-1364, M. Ďurica).

11.5. Z bodu 23. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako poškodený uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo a preukázal, že žalovaný porušil svoju záväzkovú povinnosť previesť svoje vlastnícke právo k spornému pozemku na žalobcu a v príčinnej súvislosti s týmto porušením vznikla žalobcovi škoda a to jednak skutočná škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na zakúpené kolkové známky za urýchlený vklad, v nákladoch odmeny za vypracovanie projektu City Centra a vo výške odmeny za vyhotovenie geometrického plánu č. 2277/07. Tiež mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku z predaja bytov, ktorých výstavbu mal žalobca realizovať v rámci projektu výstavby City Centra atď.

11.6. Bod 9. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v prepojení na vyššie uvedený bod 23. rozsudku súdu prvej inštancie (že žalobca preukázal, že žalovaný porušil svoju záväzkovú povinnosť previesť vlastnícke právo k spornému pozemku na žalobcu) pôsobí nezrozumiteľne, keď odvolací súd konštatuje, že neprihliadol na námietky žalovaného týkajúce sa absolútnej neplatnosti zmluvy, lebo ich nepovažoval za významné z hľadiska posúdenia predmetu konania. Na druhej strane odvolací súd v tomto bode konštatuje, že plnenie z neplatného právneho úkonu ako jeden z dôvodov pre vydanie bezdôvodného obohatenia nebráni účastníkovi domáhať sa nároku na náhradu škody, ak preukáže (tak ako je to v tomto prípade), že ku vzniku škody teda i k vysloveniu neplatnosti právneho úkonu došlo výlučne na základe protiprávneho konania. Uvedené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je absolútne nezrozumiteľné vo vzťahu k prejednávanej veci a nie je z neho zrejmé, čo vlastne tým odvolací súd chcel povedať, keď na jednej strane námietku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy považuje za bezpredmetnú

k posudzovaniu uvedenej veci a na druhej strane hovorí, že ku vzniku škody, teda i k vysloveniu neplatnosti právneho úkonu, došlo na základe protiprávneho konania. Navyše nie je tu previazanosť na právne posúdenie veci, resp. z akých zákonných ustanovení vyplýva uvedené tvrdenie, vo vzťahu k zistenému skutkovému a právnomu posúdeniu veci. Treba zdôrazniť, že žalobca uplatňuje náhradu škody s poukazom na ust. § 373 Obchodného zákonníka, z dôvodu porušenia záväzkového vzťahu. Preto je potrebné, aby odvolací súd si ustálil, či došlo, alebo nedošlo k absolútnej neplatnosti uvedenej kúpnej zmluvy, a samozrejme aký to má súvis s uplatňovanou náhradou škody zo strany žalobcu z dôvodu porušenia zmluvného záväzku žalovaným, s tým súvisia aj ďalšie odvolacie námietky žalovaného, ku ktorým je potrebné sa vyjadriť, čo bolo uvedené už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré, ale odvolací súd, tak ako je vyššie uvedené nerešpektoval.

11.7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné zo strany dovolacieho súdu sa venovať ďalším dovolacím námietkam žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, keďže odvolací súd nevyhodnotil v predmetnej veci podstatnú námietku žalovaného viažucu sa na uplatnenie náhrady škody vo vzťahu k absolútnej platnosti/neplatnosti uvedenej kúpnej zmluvy a ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného, či tieto sú, alebo nie sú pre vec podstatné. Dovolací súd v predmetnej veci si dovoľuje poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21. decembra 2009, z ktorého vyplývajú nasledovné právne vety: „Neplatnosť právneho úkonu môže okrem zmarenia právnych účinkov, ktoré účastníci právneho úkonu sledovali, vyvolať aj ďalšie nepriaznivé právne následky ako je vznik bezdôvodného obohatenia a vznik zodpovednosti za škodu. Ak z neplatného právneho úkonu vznikne škoda, vznikne konajúcemu mimo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie aj zodpovednosť za škodu. Zodpovednosť za škodu pri neplatnosti právneho úkonu v zmysle citovaného ustanovenia § 42 Obč. zákonníka nie je osobitným prípadom tejto zodpovednosti, ale spravuje sa ustanoveniami o všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 Obč. zákonníka).

Nejde o zodpovednosť zmluvnú (plynúcu z porušenia zmluvných povinností), ale o predzmluvnú zodpovednosť (culpa in contrahendo). Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je protiprávne spôsobenie neplatnosti právneho úkonu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi chovaním zodpovedného subjektu a vznikom neplatnosti ako aj príčinná súvislosť medzi neplatnosťou právneho úkonu a vznikom škody a existencia zavinenia. Škodou sa tu rozumie majetková ujma, ktorá vznikla ako dôsledok neplatnosti právneho úkonu. Sú to najmä náklady, ktoré zmluvná strana vynaložila na neplatný právny úkon, ako aj významná majetková ujma, ktorá vznikla tým, že zmluvná strana nemohla uzavrieť zmluvu s treťou osobou. O spôsobe a rozsahu škody platí i tu § 442 Obč. zákonníka. Zodpovedným subjektom je ten, komu možno pričítať zavinenie na spôsobení neplatnosti právneho úkonu. Zavinenie zodpovedného subjektu sa predpokladá, pričom stačí aj zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti.“ Odvolací súd zvaží aj použitie (nepoužitie) záverov uvedených v tomto rozhodnutí na prejednávaný prípad.

11.8. S poukazom aj na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je potrebné dôsledne sa venovať tejto odvolacej námietke žalovaného, nakoľko posúdenie otázky vzniku škody z pohľadu, či ide o porušenie tzv. záväzkovej povinnosti, resp. porušenie povinnosti z neplatného právneho úkonu a ich vzájomná previazanosť je v prejednáwanej veci posúdením zásadným, od ktorého sa odvíja právne posúdenie náhrady škody žalobcu ako takej. Dovolací súd zdôrazňuje a opakuje, že posúdenie tejto odvolacej námietky v bode 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pôsobí nepreskúmateľne a zmätočne. Z týchto dôvodov došlo k opätovnému zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu postupom cez ustanovenie § 420 písm. f) CSP, keďže odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Keďže došlo k zásadnej vade konania, a teda k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, nebolo možné sa vyjadriť k právnomu posúdeniu vo veci, nakoľko by tak dovolací súd urobil predčasne.

11.9. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalovaným namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

12. Najvyšší súd preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

12.1. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd, sú viazaní právnymi názormi dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

12.2. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.